

12

IN
PINDARI PRIMUM
PYTHIUM
DISSERTATIO

HABITA
CANTABRIGIÆ
IN
SCHOLIS PUBLICIS

VII^{mo} Kalend. Julias A. D. MDCCL.

A
GULIELMO BARFORD, M.A.
Collegii Regalis Socio.

CANTABRIGIÆ:
TYPIS ACADEMICIS EXCUDEBAT J. BENTHAM.
Veneunt apud GUL. THURLBOURN, Bibliopol. Cantabrigiæ;
J. WHISTON, Londini; et J. POTE, Etonæ.
M.DCC.LI.

PINDAL PRLUM

PYTHIUM

DISSEKTATION

CHOCOLATE

GUTHRIE JAMES

CHOCOLATE

DISSERTATIO IN PYTHIUM PRIMUM
PINDARI.

TALI fanè in Hierone celebrando usus est exordio Poeta noster, ut non impetu rapi concitato, sed duci potius ad rem atque deferri videatur. Citharam alloquitur, exploratam quidem prius et prætentatam ;

ΣΤΡΟΦΗ Α.

XΡΥΣΕΑ φόρμιγγ', Ἀπόλλωνος
καὶ ἰσπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τὰς ἀκέει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθεσθαι δ' αἰδοῖ σάμασιν·
Ἀγχιχώρων ὅπταν τῶν Φροϊμίων
Ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζόμενα.

5

Sumitur in proprio sensu ἀμβολὴ aut ἀναβολὴ pro mora aut dilatione ; unde in hoc loco pro carminis præludio : nec disconvenit Aristophanum illud,

Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτῶμεναι·^a

quin et idem in ἀναβάλλω confirmat Homerus,

Ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλειο καλὸν αἰδεῖν.^b

Quid autem ? an convivii tantum aut chorearum festivitati convenit illud Ἀπόλλωνος

καὶ ἰσπλοκάμων

Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον ;

latius quidem Harmonia jactat imperium, a cœlo derivata, et cœlestes quæsitum munus in usus.

ΚΑΙ τὸν αἰχμαλὴν κεραυνὸν σβεννύεις

Ἀενάε πυρρός. Ἐν-

δει ἀνὰ σκάπῃ Διὸς αἰετός, ὦ-

κεῖαν πτέρυν' ἀμφοτέρω-

θεν χαλάξαις

10

^a In Pace. § 822.

^b Odyss. Lib. 1. § 155.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ. Α.

Ἄρχος οἰωνῶν καλαινῶ-

πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν

Ἀγκύλῃ κρατὶ βλεφάρην

15

Ἄδ' κλαῖστρον κατέχευας.

In hac pulcherrima visione formanda antiquum Jovis simulacrum respexisse Pindarum nonnulli conjiciunt: equidem credo neminem præter optimum naturæ archetypum respexisse, neminem respicere potuisse. Quota enim, in hac tam exquisita imagine, quota pars est quæ illis adumbrari possit artibus

Quas aut Parrhasius protulit aut Scopas,

Hic saxo, liquidis ille coloribus?

Effingat quidem Sculptor Aquilam Jovis scepro insidentem, et sopore oppressam altissimo: somnum oculis lentissimo irreperentem gradu, et Aquilam alas jamjam demittentem exhibeat (quantum possit) Pictoris tabula. Quis verò palpebris incorpoream somni offundit caliginem? quis res non absentes modo, sed vacuas etiam atque inanes rerum species ita repræsentat ut eas cernere oculis ac præsentibus habere videamur? Poeta solus; Tu pæne solus ex Poetis, Pindare; Tu qui καλαινῶ-

πιν ἐπὶ οἱ νεφέλαν

Ἀγκύλῃ κρατὶ βλεφάρην

Ἄδ' κλαῖστρον κατέχευας.

Nec desunt, qui ad hanc Pindari normam Phidiam sese contulisse suspicentur, ut pro loci religione, pro majestate Numinis Jovem exprimeret Olympicum. Sit ita sane; neque enim in arte tantum impar Poetæ Sculptor judicandus est, sed et in ipsa artis materie: quid in opere suo totius Græciæ celeberrimus artifex potuerit, ex Pausania^c solo cognoscimus; quid Poeta, ex seipso: Phidiacum occidit opus; superest Pindaricum.

Ἄδ' κλαῖστρον κατέχευας perperam legi Schmidius suspicatur pro κλαῖστρον ἐγγεπέχευας: sed lectionem hanc metro adversari observant Editores Oxonienses. Quin et ipsi errant, dum poni volunt κλαῖστρον per Diæresin pro κλαῖστρον: hoc enim sine ulla resolutionis ope Doricè tantum legi-

^c In Eliac. prior.

tur pro κληίσρον; derivatur autem a κληίζω, ut et κληῖς, κληῖτος, et alia ejusmodi.

——— Ὁ ΔΕ ΚΝΩΣΣΩΝ

Ἵγγρόν νῶτον αἰωρεῖ, τεῶις

Ῥιπαῖσι καλᾶσχόμενος. ———

Schmidius pessimè interpretatur ὕγρον delectatione perfusum: alii Metaphoram Dithyrambicam vocabulo subesse volunt; profectò, quid hæc sit Metaphora Dithyrambica, necum ignorant. Ipse, ἐνδιέχων in Scholiis secutus, puto Poetam intellexisse dorsum sinuosum, subsidere scilicet aquilæ corpus alternis vicibus et attolli, aut reciprocari inter dormiendum reddito et recepto spiritu. Interpretationem hanc satis tætur Xenophon, ὕγρῳ δὲ τοῦ σκελοῦ γαυριώμενος φέρεται: d et apud Longinum ὕγρον πνεῦμα videtur significare istiusmodi animum qui se faciliè in diversas partes trajicit; μυθολογῆσαι κεχυμένος, ὃ ἐν ὕγρῳ πνεύματι δεξομένηται ἐν πνεύματι ἀκρῶς.

Τεῶις ῥιπαῖσι καλᾶσχόμενος. Poeta artis, quam et ipse proficitur, dignitatem ostensurus, et quid in percellendis animis Harmonia valeat, a simplicitate ad ornamenta figurarum decurrit; etenim pro teli ictu aut impetu fulminis ῥιπή usurpatur: Sic in Nem. 1.

Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ φλέ-

γρας γιγάνησιν μάχην

Ἀντιάδωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-

παῖσι κείνῃ, φαιδίμαν.

Γαῖα πεφύρσεσθαι κόμαν.

Omnis autem abit sublimitas, si, uti Oxonienses volunt Editores, καλᾶσχόμενος in καλαγχόμενος convertendum sit: etenim, ut ipsa docet ratio, sibi constare debet figura; non variis rerum imaginibus undecunque sumptis et inter se pugnantibus distincta; quæ omnia non majestatem, sed pannosam olent et sordidam paupertatem.

——— ΚΑΙ γὰρ βία-

ταῖς Ἀρμα τραχεῖαν αἰεταῖς λιπῶν

Ἐγχείων αἰμᾶν, ἰαίνει καρδίαν

Κάμαλι. Κῆλον δὲ κῆ-

20

* De Re Equina. pag. 950. Edit. Leunclav. Ubi et ὕγρῳ ὁσφύς, τὸ ὕγρῳ τοῦ χαλινῶ &c. occurrunt.

* De Syblim. § 34. Vide et Pearcei not. in locum.

† § 100.

Δαιμόνων θείῃ φρένας, ἀμφὶ τε Λα-
τοῖδα σοφίᾳ, βαθυκάλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ad eandem figuram recurrimus; in simplici enim sensu κῆλα usurpan-
tur pro telis missilibus: Sic Homerus;

Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ἦκετο κῆλα θεοῖο.^b

Reprehendendus autem quodammodo videtur Poeta noster, ut nimius
teli ex eadem pharetra deprompti et quasi prodigus: hoc unicum satis
ex Olymp. 2. docet exemplum;

———— Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-

νος ὠκεία βέλη

Ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας ———

———— Τίνα βάλλομεν

Ἐκ μαλθακᾶς αὐτε φρε-

νὸς εὐκλέας οἷς ἔς

Ἰένεες; Ἐπὶ τοι

Ἀκράγαντι τανύσαις.^b

Ε Π Ω Δ Ο Σ. Α.

ὍΣΣΑ δὲ μὴ πεφίληκε

25

Ζεὺς, ἀτύξονται βοᾶν

Πιερίδων αἰόντα,

Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' αἵμαιμάκετον.

Ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-

ται, Θεῶν πολέμιος,

30

Τυφῶς ἐκαλονηκάρανος τὸν ποιε

Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-

νυμον ἄνηρον ———

Diversis montibus Typhæum subjecere veteres pro temporum diver-
sitate: et de Cilicia regionibusque Oronti fluvio vicinis Strabo locutus,
magnas ibi quondam mutationes fuisse testatur; unde ait, ¹ Μυθεύουσι δ'
ἐνταῦθά περ τὰ παλαιὰ κατένευσεν ὁ Τυφῶν καὶ τὸς Ἀρμένους, Homerum præ-
cipuè inter alios respiciens. Quin de alibi Ciliciam Typhæo assignat
Pindarus,

^a Iliad. lib. 1. § 53.

^b § 149. et seqq.

¹ Geogr. lib. 16. pag. 750. Edit. Casaub.

Τυφῶς Κίλιξ ἐκατόνκρονος
 νος ἔμιν ἄλυξεν.

eundem in Prometheo vocat Æschylus ¹Κιλικίαν ἀτρεαν οἰκίτορα et Arimos montes appellat Lycophron ^m Τυφῶν σκοπός. Ex Asia Gigas versus Ægyptum migravit, et fabuloso apud lacum Serbonidem exceptus est latibulo; ibi enim, uti dicit Herodotus, ⁿ λόγῳ κέκρυφθαι τὸ Τυφῶν nec immeritò; crebri enim exinde et lethales exorti sunt Vapores, quos et Τυφῶν ἐκπιοδός ^o appellat Plutarchus. In Siciliam demum a Poetis atque adversa Italiæ littora relegatus est.

— ΝΥΝ γε μὰν

Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας αἰλιρκίαις ὄχθαι,

Σικελία τ' αὐτὲ πνέζει

Στέρνα λαχναέντα κίων

Δ' ἔρανία συνέχει

Νιφόισσ' Αἰτνα, πάντες

Χιόνος ὀξείας τιθῆναι.

35

Quæ Pindari verba optimè explicat Strabo, ubi dicit omnem terræ tractum à Cumis Italicis ad Siciliam usque pertingentem cavernosum esse atque inflammatum: ^p Ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ μῦθος ὅτι φασὶ τὸ Τυφῶνα ὑποκεῖσθαι τῇ νήσῳ ταύτῃ, τρεφόμενον δὲ τὰς φλόγας ἀναφυσᾶσαι — Πιθανώτερον δὲ Πίνδαρος ἔρηκει, ἐκ τῶ φαινομένου ὁρμηθεῖς, ὅτι πᾶς ὁ πόντος ὅλος ἀπὸ τῆ Κυμᾶϊας ἀρξάμενος μέχρι τῆ Σικελίας διάπυρός ἐστι, καὶ κατὰ βάθος ἔχει κοιλιάς τινὰς εἰς ἐν συνάπτεσας πρὸς τὰς ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἡπειρόν — Ταῦτ' ἐν ἀλγοιῶν, τῷ παλὶ τόπῳ τῆς φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. Ex his et similibus appellativè ponitur Τυφῶς pro turbine; ut in Antigone Sophoclea,

Τυφῶς αἰέρας σκητῶν.

Putârunt nonnulli ex eruditis hanc Typhonis fabulam Græcis ostendisse antiquam et παλαιοπαράδοτοι de Angelorum lapsu traditionem; quæ, cum Græci serò res litteris commendârint, defecit pænè atque exolevit ætate. Utcunque verò hæc se habeant, illam certè amplexi sunt Poetæ, carminibus suis dignitatem conciliaturi; illa in Phænomenis Naturæ explicandis usi sunt μυθολογῶντες potius quam veritatis studiosi Philosophi. Ubi,

¹ Pyth. 8. § 20.

² § 351.

^m § 825.

ⁿ In Thalia. cap. 5.

^o In Vita M. Antonii.

^p Geogr. lib. 5. pag. 248.

^q § 429.

ubi autem, nisi sub inflammatis Ætnæ radicibus, et inter æternos ignium torrentes Gigantes suos collocare possit Mythologia? aut ad quam satis amplam Ætnæ stragis causam potius confugiat rudis et prodigiosa Antiquitas, quam ad supplicia monstrorum, et fulminati Typhœi expirationes?

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΤΑΣ εἰεύγονται μὲ ἀπλά-
τε πυρὸς ἀγνόταται

40

Ἐκ μυχῶν παγαῖ· ποταμοὶ

Δ' αἰμέραισιν μὲ προχέοντι ῥοὸν καπνῷ

Ἀθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν, πέτρας

Φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ-

45

αν φέρει πόντος πλάκα σὺν παλάγῳ.

Κεῖνο δ' Ἀφαίσειο κρηνὲς ἐρπετὸν

Δεινотάτης ἀναπέμ-

πει· τέρας μὲ θαυμάσιον προσιδέ-

σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παρίον-

50

των ἀκῦσαι,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

Ὅιον Ἀἴνας ἐν μελαμφύλ-

λοις δέδεξαι κορυφαῖς,

Καὶ πέδῳ· τρωμνὰ δὲ χαράσ-

σοισ', ἅπαν νῶτον πόλικεκλιμένον κενεῖ.

55

Hæc Typhonis τρωμνὴ ad Homeri Τυφώος εἰνὰς spectat,*

Γαῖα δ' ὑπεσονάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ

Χωμένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφώϊ γαῖαν ἱμάσση

Ἐν Ἀρίμοις, ὅθι Φασὶ Τυφώος ἐμμέναι εἰνὰς.

Vestigiis Græcorum Poetarum insistit Latinorum princeps,†

Tum sonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile

Inarime, Jovis imperiis impōsta Typhæo.

Id quidem in hac tam magnifica descriptione planè effecit Pindari ingenium, ut nobis, ab Ætna licet disjunctissimis, videndos objiciat inac-

* Iliad. lib. 2. § 781.

† Æn. lib. 9. § 715.

cessos illos Ætnæ Crateras ; nos, rerum naturalium non ignaros, excruciatu Gigantis lamentationibus percellat. Elaboravit, ut ad sensuum altitudinem conspirarent circumstantiæ, non adeò multæ, sed selectæ quædam atque præcipuæ ; ut illæ, partes suas tenentes, aliæ alias ordinatim subsequerentur ; ut ex Epithetis ad rem apprimè spectantibus grandior exurgeret amplificatio ; ut denique verborum delectus, et ipsa non tam composita quam collisâ verba maximæ et etiam præsentis ruinæ speciem exhiberent. Hanc Pindari picturam respexit in Ætna describenda Virgilius :¹ utrum vero Epicus præstantior sit, an Poeta Lyricus, diu multumque inter Criticos disputatum est. Et pro Pindaricis quidem partibus stetit Gellius ; a Pindaro autem palmam abjudicandam esse censet inter alios in sua Virgilio editione Cerdanus. Qui velit, ipsos adeat ; me ad alia festinans secum rapit Pindarus ; qui nos, ut hæc portenta expavescamus, planè coegit : quid ni ? cum ipse eadem, quod Sublimitatis caput est, refugere et reformidare Poeta videatur ; cum ipse suis stupeat attonitus miraculis, Jovemque tanti mali depulso rem imploret.

ΕΙΗ, Ζεῦ, τὴν εἴη ἀνδάνειν,
Ὅς τῆτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον. —

En, Auditores, nobilissimum Pindaricæ digressionis, dicam ? an artificiosæ connexionis exemplum ! a Jove enim Typhæus Ætnæ subjiciebatur ; Jovem eadem Ætna agnoscebat patronum : unde in Olymp. 4. Poeta,

Ἀλλ', ὦ Κρόνε παῖ, ὃς Αἰτναν ἔχεις
Ἴππον ἠνεμόεσσαν ἐκαλογ-
κεφάλαια Τυφῶνος ὀβρίμης."

Quum vero tanta Siciliæ fertilitas fuerit, ut eam præcipuè Pindarus *πῆ-
ρον* appellet ;² totam Insulam Cereri et Liberæ consecratam esse dicat Cicero ;³ hæc de qua loquitur Poeta, Ætnæ vicinia eximiam et maximè notabilem jactabat fecunditatem. Silius quidem Italicus ait,

Tum Catane ardenti nimium vicina Typhæo :⁴

hanc autem vicinitatem adeò non reprehendit Strabo, ut et omnem Catanes ubertatem Ætnæis apponat cineribus.⁵

¹ Æn. lib. 3. § 571, et seqq.

² § 10.

³ Nem. 1. § 21.

⁴ In Verr. lib. 4. § 48.

⁵ Lib. 14. § 197.

⁶ Geog. lib. 6. pag. 268. et lib. 13. pag. 628.

—— TOT μὲν ἑπινυμίας

Κλεινὸς ὁμίστηρ ἐκύδανεν πόλιν

Γείτοναι' ——

Jam tandem per ambages Poeticas, per loca alternis jucunditatis et terroris imaginibus distincta ad Hieronem ipsum devenimus : Ætnam enim, quæ Catane antea dicebatur, Hiero nuperrimè condiderat, et a vicino monte nominaverat ; unde et Pindarus,

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλω-

νος Σικυνόθε, Μοῖσαι,

Τὰν νεοκτίσαν ἐς Ἀἴναν.^b

Idem declarant Historici, inter se tamen aliquantò pugnantes. Ait enim Strabo tantum Catanen antiquos incolas suos amisisse : ἀπέβαλε δὲ τὸς οἰκήτορας τὸς ἐξαρχῆς ἢ Καλάμ, καλοῦσθαι τὸν ἑτέρου Ἰέρωνος τῷ Συρακουσίων πτερόν, ἢ προσεδοξασαῖος αὐτὴν Ἀἴναν ἀπὲρ Καλάμης.^c Dicit insuper Thucydides, Ἐρρῶν δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ἔαρ τῆτο ὁ ῥύαξ τῷ πυρὸς ἐκ τῆς Ἀἴνης, ἢ γὰρ τῶν ἔφθειρε τῶν Καταναίων· λέγεται δὲ πενήκοσ' ἔτι ῥῆναι τῆτο μετὰ τὸ πρῶτον ῥεῦμα.^d Sed αὐτὸ τὸ ἔαρ τῆτο fuit sextus belli Peloponnesiaci annus, tertius autem Olympiados 88va ; ideoque τὸ πρότερον ῥεῦμα contigit anno primo Olympiados 76ta. Contrà Diodorus Siculus affirmat Hieronem Cataneos expulisse : Ἰέρων δὲ τὸς Καταναίους ἐκ τῆς πόλεως ἀναστῆσας ἰδίους οἰκήτορας ἀπέστειλεν—— ἢ τὴν μὲν Καλάμην μετακίνησεν Ἀἴναν :^e et hæc gesta esse testatur eodem anno in quo Thucydides de Ætnæ eruptione loquitur. Hoc Synchronismo adductus conjicio Hieronem tunc quidem Cataneos exegisse, cum jam recenti incendio essent affecti, et in urbe reparanda occupati ; ex Historicis autem hunc unam assignasse causam, illum vero alteram, cum in eadem re ambæ simul concurrerint.

—— ΠΥΘΙΑΔΟΣ

6a

Δ' ἐν δρόμῳ παρὺξ ἀνέειπέ μιν, αἰγ-

γέλλων Ἰέρωνος ὑπερ

Καλλινόου

ΕΠΩΔΟΣ Β.

Ἀρμασι ——

^a Nem. 9. ad init.

^c Geogr. lib. 6. pag. 268.

^d Hist. lib. 3. juxta finem.

^e Hist. lib. 11. pag. 267. Edit. Steph.

Ab Ætna ad Pythicam Hieronis victoriam pulcherrimè digreditur Poeta; Hiero enim, lauro potitus Delphica¹ salutatus est, Præcone renunciante, Hiero Ætnæus victor in Quadrigarum certamine.

— ΝΑΥΣΙΦΟΡΗΤΟΙΣ

Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
 Ἐς πλοῶν ἐρχομένοις, πομπήν
 παῖον ἐλθεῖν ἔρον· εὐκλότα γὰρ
 Κἂν τελευτᾷ φερτέρῃ νό-
 σς τυχεῖν. Ὅ δὲ λόγος
 Ταύταις ἐπὶ συνυχίαις δόξαν φέρει
 Λοιπὸν ἔσσεσθαι σεφάνοι-
 σί τε ἵπποις τε κλυτὰν,
 Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλάις ὀνομασάν.

65

70

Ex his præsentibus, futuros etiam prospicit successus et auctiores. Si felicem sibi reditum Nautæ ex felicibus auspiciantur initiis; quantus honor Ætnam, qui manent triumphis? quid non posthac in sacris Graciæ certaminibus illa consequetur Civitas, cui tam illustrem ipsis pæne natalibus gloriam Hiero comparavit?

ΛΥΚΙΕ, καὶ Δάλῳ ἀνάσσει,
 Φοῖβε, Παρνασσῷ τε κρανέων
 Καίσαλῳ φίλων,
 Ἐβελήσαις ταῦτα νόω
 Τιθέμεν, εὐανδρόν τε χῶραν.

75

Hæc ut rata sint, quis Ludorum Delphicorum patrono prior invocandus est? quis prior illo Qui, uti pæne verbum verbo reddidit Horatius,

Rore puro Castaliæ lavit
 Crines solutos, qui Lyciæ tenet
 Dumeta, natalemque sylvam,
 Delius et Patareus Apollo?²

¹ De Pythiadum institutione, ludorum Delphicorum natura, et Amphictyonum τῶν ἀγνοητῶν officio consulenti occurrunt Strabo in lib. 9. et Pausanias in Phocæicis. Sufficiat hîc observasse certaminum panegyricorum antiquissima fuisse Pythia, in quibus primum eorum atque præcipuum memoratur, qui Παιῶνα in Honorem Apollinis ob Pythona interfectum canerent: et etiamnum Pindari superest Pythium quod Midie tibicini Agrigentino inscribitur. Alii et Delphis et Olympiz ludi communes; quorum genera ex Dissertatione in Lud. Olympic. omnino sunt petenda.

² Lib. 3. Od. 4. γ. 61.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Γ.

Εκ θεῶν γὰρ μάχαναί πά-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς

80

Καὶ σοφοὶ, καὶ χερσὶ βίαι-
ται, περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κτείνω
ἄνῃσαι μενοινῶν, ἐλπομαι

Μὴ χαλκοπάραιον ἀκονθ' ὥσπερ τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων,

85

Μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίκας.

Nec temerè hoc quidem, aut sine causâ votum instituitur; non enim aliunde quam a Deo omnis hominum felicitas, omnes derivantur virtutes. Has autem virtutes recensenti Pindaro statim obversatur Hiero. Et quidem μενοινῶν, ut ipse dicit, jam præceps et impetu concitato ad laudes Patroni sui delatus, conturbato sententiæ ordine, animi sui vehementiam optimè per Hyperbaton exprimit: Hyperbaton est enim, teste Criticorum maximo, οἰονεὶ χαρακτήρ ἐναλλαγῆς πᾶσις ἀληθές αἶος.^h

At hunc locum integrum interpretum caligine infuscatum nitori suo restituit in Dissertatione de Ludis Olympicis vir Græcarum Antiquitatum peritissimus, qui Pindarum Anglicè loqui nuper docuit.ⁱ Promittit Poeta se in Hierone laudando veritatis limites minimè egressurum, faciliè tamen omnes Carminis sui æmulos superaturum: metaphoricè enim loquitur, et quasi in Pentathlo; ubi, si quod aut dextrorsum aut sinistrorsum ultra terminos præscriptos erraverit jaculum, irritum decidit. Hoc ex Nemeorum γῆμο patet, ubi eadem locutio Metaphorica rei eidem applicatur;

Ἀπομύνω,

Μὴ τέρμα προβάς, ἀκονθ' ὥσπερ

τε χαλκοπάραιον, ὅρσσαι

Θοὰν γλῶσσαν.^k

Dubitanter autem, nec sine hæsitatione loquitur vir ille eruditus, suspicatus sane τὸ τέρμα potius ad ipsum finem aut metæ extremitatem referri posse, quam ad terminos utrinque dispositos: non in mentem ei, puto,

^h De Sublim. § 22.

ⁱ Vide Dissertat. in Lud. Olympic. per Gilb. West Armig. ad pag. 61.

^k γ 103.

venit versiculus Horatianus, qui, ex Gymnasio et hoc ipso Pindari loco sumptus, judicium suum abunde confirmat ;

Sæpe Disco,

Sæpe trans finem Jaculo nobilis expedito.¹

Suspicio tamen, quod sibi ipsi in hac figura nimius Poeta visus fuerit ; cum et in hoc et illo in Nemeis loco ὅτε et ὡς addiderit, ut hoc quasi temperamento metaphoræ debacchantis violentiam deleniret. Et Longinus quidem ex Aristotele et Theophrasto observat audacium metaphorarum lenimenta esse ὡς ὅτε φαναι, et εἰονεῖ, et similia : Ἡ γὰρ ὑπερίμεσις ἰατρῇ τὰ τολμηρά.^m

ἘΙ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
σον μ' ἔτω, καὶ κτεάνων ὅσον εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

90

Quin et verbis optat ornatissimis, ut perennitatem felicitatis atque divitiarum consequi possit Hiero, et præteritarum curarum oblivionem.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ἮΚΕΝ ἀμυνάσειεν ὄϊαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχῇ παρέσαι-
ν, ἀνίχ' εὐρίσκοντο Θεῶν παλάμαις τιμὰν,
Ὅταν ἔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλέτε σεφάνωμ' ἀγέρωχον.

95

A rebus etiam prosperè gestis, et imperio Hieroni à libera Syracusanorum civitate sponte delato instituitur præconium. A singulari autem ad pluralem numerum (ἀνίχ' εὐρίσκοντο) confugit Pindarus, quia gloriam, de qua loquitur, non solus Hiero aut per se acquisivit ; Gelo sese in hujus famæ societatem obtulit. Et quidem, si Diodoro fides sit adhibenda, Gelonis unius virtutes hanc et sibi et fratri suo palmam conciliaverunt : etenim in Nicolai oratione dicit Gelonem ex privato Syracusarum principem evasisse humanitate sua atque munificentia ;ⁿ et alibi, Syracusanos violentiæ Hieronis infensos et defectioni studentes memoriam benevolentiae Gelonis continuasse.^o

¹ Lib. 1. Od. 8. γ. 11.

^m De Sublim. § 32.

ⁿ Hist. lib. 13. p. 342.

^o Hist. lib. 11. p. 276.

—— ΝΤΝ γε μάν,

Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων,

Ἐσραφεύθη. Σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον

Καί τις ἐὼν μεγαλά-

νωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλ-

100

κει τειρόμενον μετ' ἀλλὰ σ-

σολίας ἔλθειν

Ε Π Ω Δ Ο Σ Γ.

Ἦρωας ἀντιθέας Ποί-

αυλὸς υἱὸν τοξόταν·

Ὅς Πριάμοιο πόλιν πέρ-

105

σεν, τελευτάσεν τε πόντος Δαναοῖς,

Ἀσθeneὶ μ' ἡρωτὶ βαίνων·

Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.

Οὕτω δ' Ἰέρωνι Θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι

Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν

110

Ἐραλαί, καιρὸν διδύς.

Notissima de Philoctete fabula; qua tamen usus Poeta, pulcherrimè patronum suum laudat, pulcherrimè pro salute ipsius votum instituit. Rectè autem in Pythiorum tertio dicitur eo modo Deum res humanas miscere ut nemini sincera unquam contingat felicitas;

Ἐν παρ' ἐσλόν, πῆμα λα σὺν

Δὺο δάιονται βροτοῖς

Ἀθάναιαι.^p

Itaque nec præteritarum memoria victoriarum, nec imperii decus præsens Hieronem exemit ægritudine, aut dolorem morbi inveterascentis consopivit. Quonam morbo implicatus fuerit, non nisi ex Scholiaste discendum est: ille ex Libro desiderato Aristotelis περὶ Γελῶν πολίλειας scribit Gelonem morbo hydropico mortem obiisse; Hieronem vero Syracusis ex renibus laborasse. Ineluctabile quoddam fuisse malum et humanis artibus cedere nescium ipse ostendit Pindarus; ubi exoptat etiamnum vivere Chironem, ut efficaci illius et pænè divina ope sanitatem Hiero aliquandò tandem consequeretur.^q

^p §. 145.

^q Pyth. 3. §. 111.

ΜΟΙΣΑ, καὶ παρ' Δεινομένει κελαδῆσαι,
 Πείθεό μοι, ποινὰν τεθρίσπων.
 Χάρμα δ' ἐκ ἀλλότριον νι-
 καφορία πατέρος.
 Ἄγ', ἔπειτ' Ἀἴνας βασιλεῖ
 Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον

115

Ad Dinomenem Hieronis filium digreditur Poeta; nec indecorè quidem: neque enim patris sui victoriam a Dinomene alienam esse aut ipse censet Pindarus, aut hostes Pindaricarum digressionum acerbissimi.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΤΩι πόλιν κείναν θεομά-
 τω σὺν ἐλευθερίᾳ,
 Ἵλλίδος σάθμας ἱέραν
 Ἐν νόμοις ἐκλίσσε.

120

Ætnæ scilicet modò restitutæ Dinomenem præfecerat Hiero, et ex Peloponneso Lacedæmonios in novam coloniam duxerat: quod et satis confirmat Diodorus; Ἐκ μὲν Πελοποννήσου πελαγονοχελῖνος ἀθροίσας. Et hic quidem miram Pindarus sublimitatem carmini comparavit, transferendo ad urbis πολίλειαν verba quæ propriè ad domos tantum aut murorum coagmentationem spectant; nec occultè nos docet quantum in Civitate benè collocanda Legum possint instituta; quantum, in conservanda, munimento omni præstantior Libertas.

— ΘΕΛΟΝΤΙ δὲ Παμφύλῳ
 Καὶ μὲν Ἡρακλείδῳ ἐγγονοι,
 Ὀχθαῖς ὑπὸ Ταυγέτῃ ναίουσιν, αἰ-
 εὶ μένειν τεθροιστὶν ἐν Ἀἰγίῳ
 Δωριῆς.

Dores autem appellantur Spartani, quod in Peloponnesum plurimæ Dorienfium deductæ essent coloniae: et quænam iis esset lingua, satis inter alios auctores ostendit Aristophanes; qui in *Lyfistrate** præconem exhibet Lacedæmonium, eleganti Atheniensium theatro ludibrium. Neque Spartani tantum, Dorienfium omnium illustrissimi, sed et aliæ

* Hist. lib. 11. pag. 267.

* γ. 987. Πᾶ τῶν Ἀσπιδῶν κ. τ. λ.

ejusdem Peninsulæ Civitates idem sibi nomen vindicabant : unde et Sophocles,

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος εἰς τὸ Δωρικόν.*

Argivi enim eosdem fundatores Heraclidas, eundem Ægimium agnoscabant patronum : quod ex Pindaro liquet,

Καὶ Λακε-

δαίμονι, ἐν τ' Ἀργεῖ, καὶ

Ζαθέα Πύλῳ ἑνάσσειν ἀλ-

κῶνας Ἡρακλέος

Ἐγγόνες Αἰγυμῖτε.†

Quam numerosa ex matre hac fecundissima derivata sit soboles, confirmant non modò in Siciliam et Asiaticam Doridem infinitæ pænè migrationes ; non Dorica modò suavissimi Poetæ Musa ; sed et Tarentini, Crotoniatæ, aliæque inferioris Italiæ nationes ; sed et, quæ multa manent in ipsa Romanorum lingua, non incerta Dorismi vestigia. Quum verò cæteræ matris suæ gentes essent immemores, Sicilia Græcam unicè jactabat originem ; quod in Idyllio 15to ostendit Theocritus.* Fœminis Syracusanis Alexandriæ commorantibus, Doricè et patulo ore garrientibus, illudit vir quidam ; ipse, uti mos est illudentium, affectata imitatione atque apertissimo oris hiatu δαρίζων :

Παύσασθ', ὦ δῦσανοι, ἀνάνυλα κωτίλλοισαι·

Τρύγονες ἐκκναισεῦν' ἢ παλυσάσδοισαι ἅπαντα.

Illæ respondent indignabundæ,

Μᾶ πόθεν ὄνθρωπος ; τί θε τιν εἰ κωτίλαι εἰμές ;

Πασσάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις ;

Ὡς εἶδης καὶ τέτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,

Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιεὶ λαλεῦμες·

Δωρίσθεν δ' ἔξεςι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεσσιν.

—— ΕΣΧΟΝ δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,

125

Πινδόθεν ὀρνύμενοι,

Λευκοπῶλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-

ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-

θησεν αἰχμᾶς.

* In Oed. Colon. §. 1296.

† Pyth. 5. §. 92.

‡ §. 87. et seqq.

Dores enim, qui in Peloponneso confederant, ex Theſſaliæ juxta Pindum regionibus primò migraverunt. Iidem ſæpiſſimè Pelasgi vocantur; ut apud Strabonem; καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἢ Θειταλία λέγεται, τὸ μάλιστα τῶν ἐκβολῶν τῆς Πηνειῆς, καὶ τῆς Θερμοπυλῶν, ἕως τῆς ὀρενῆς κατὰ Πίνδον.^γ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

ZET, τέλει· αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν, Ἀμένα παρ' ὕδωρ,
Ἄισαν, αἰσίοις καὶ βασιλεῦ-
σιν, διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.

130

Amenes fluvius, qui et Amenanus, ab Ætna monte juxta Catanen descendit; de eo Ovidius,

Nec non Sicanias volvens Amenanus arenas
Nunc fluit; interdum suppressis fontibus aret :^z

legendum est enim omnino Amenanus, non Amasenus; etenim eadem planè de eodem flumine testatur Geographus à me sæpiſſimè laudatus, de fontibus locutus periodicis; Καθάρως δὲ τῶν Ἀμενάνων συμβαίνει φασὶ τῶν Ἀχαιῶν Καλάνης ῥέοντι ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖ.^α

ΣΤΝ τοί τιν' κεν ἀγῆτηρ ἀνὴρ,
Ἵτω τ' ἐπιγελλόμενος, δαμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐς ἡσυχίαν.

135

Precatur Poeta ut, Hieronis filio paternis benè instituto consiliis, diuturna Ætnæi frui possint tranquillitate. Hanc novam Patroni sui Coloniam et in Nemeorum gno, quod Chromio Ætnæo inscribitur, laudat; et Deos orat, et etiam spondet omnia cœptis digna ingentibus :

Μοῖραν δ' εὐνομον
Ἄιτέω σε παισὶν δαρὸν Ἀι-
τναίων ὀπάξειν,
Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν
Δ' ἀσυνόμοις ἐπιμύζαι
Λαόν.^β

^γ Geogr. lib. 5. pag. 221. Pelasgis nomen ab erratica vita impositum fuisse idem observat : Atticè enim πελαργός, ciconia. ^z Metamorph. lib. 15. §. 279. ^α Strab. lib. 5. pag. 240. ^β §. 70.

Omnis autem, quam et enixè rogat et promittit, felicitas cum ipso Hierone decessit: siquidem Catanæi, illo statim defuncto, regressi, et antiquam sedem vi occupaverunt, et Tyranni tumultum diripuerunt. Hæc Diodorus; * qui et Hieronem mortuum Heroicis apud Ætnam honoribus affectum fuisse declarat.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον

Ὅφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-

νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη.

Ναυσίγονον ὕβριν ἰδὼν

Τῶν πρὸ Κύμας.

140

ΕΠΩΔΟΣ Δ.

Ὅια Συρακοσίων ἀρ-

χῶ δαμασθέντες πάθον,

Ὀκυπόρων αἰπὸ ναιῶν.

Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἀλικίαν,

Ἑλλάδ' ἐξέλεον βαρείας

Δελείας. —

145

Jam verò attendite, Auditores, quanta venustate, quanta insuper in digressionibus facilitate ad victorias Hieronis celebrandas deferatur. Quid enim tanta animi intentione Jovem implorat? quid, nisi ut Regem Civium paci invigilantem nulla aut Carthaginensium aut Tyrrhenorum interpellat violentia? quid, nisi ut asperrimos illos Siculi nominis hostes, Hieronis virtutem jam satis expertos domi contineat præteritarum cladum recordatio? Hujus victoriæ meminit Diodorus. ^d Impetrârat enim a Carthaginensibus Xerxes ut Siciliæ Civitates bello quam citissimè aggrederentur, dum ipse immensas Persarum copias in Græciam duceret: socios autem illos Persici Tyranni ad Himeram a navibus incendio summovit Gelo, et in terram descendentes pænè ad internecionem cecidit. Nihil quidem in hac victoria recensenda de Hierone prædicat Diodorus; illa vero apud Cumas, quam de Tyrrhenis prædatoribus reportavit Hiero neutiquam tanta fuit ut tam magnificis Poetæ nostri præconiis ornaretur. Itaque Pindarum credo, a Cumana exorsum, ad Himerensem victoriam,

* Hist. lib. 11. pag. 276. et 281.

^d Hist. lib. 11. pag. 253.

* Diod. Sic. lib. 11. pag. 268.

Poetica aut assentatione aut ἐνθουσιασμῷ, decurriffe ; et in posteriori illa celebranda omnem spiritûs magnificentiam et eloquentiæ flumen effudisse : quæ cum uni esset propria Geloni, Δεινομένεως παῖδας miro quodam artificio inferuit ; eo sane consilio, ut et historici fidei constaret ἐπινίκιον, et in fraternæ gloriæ societatem admitti Hiero videretur.*

—— AIPEOMAI

Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος, Ἀθηναίων χάριν,

Μισθὸν ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω

Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·

150

Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοχοι·

Πὰρ δέ γε τὰν ἑυδρον ἅπταν

Ἰμέρα παῖδεςσιν ὕμνον

Δεινομένεως τελέσαις,

Τὸν ἐδεξάντ' ἀμφ' ἀρετᾶς,

155

Πολεμίων ἀνδρῶν καμώντων.

Tanta fuit hæc Hieronis palma ut, teste Pindaro, cum Salaminia et Plataensi certet ; tanta, ut Syracusarum Tyrannus paribus cum Themistocle et Pausania honoribus admoveatur : neque enim illos invictissimos Græcorum duces censet nominandos Poeta, donec Dinomenis filios gloriæ fastis et æternitati commendārit. Nec abscondunt quæ ab Historico jam laudato de Gelone apud Himeram victore prædicantur : Διὸ καὶ πολλοὶ τῷ συγγραφεῖ ὡς ἀβάλλῃσι ταύτην τὴν μάχην τῇ περὶ Πλαταιᾶς γενομένην τοῖς Ἑλλήσι, καὶ τρατήγημα τῷ Γέλωνι τοῖς ἐπινοήμασι τῷ Θέμιστοκλέους.^f

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Ε.

ΚΑΙΡΟΝ εἰ φθιγγαῖο, πολλῶν

Παῖδας συνηγύσαις

Ἐν βραχὺ μείων ἐπύσαι

Μῦθος ἀνθρώπων. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμελύνει

160

Ἀκαῆς ταχέας ἀπάδεις.

Ἀστὴν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει,

μάλιν ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.

* Quum parum sana esset Interpretatio in hunc locum a me prius allata, idque etiam moneret Vir, cujus in omni disciplina plurimum valet auctoritas ; hanc de novo factam Lectori propono.

^f Hist. lib. 11. pag. 254.

Absolutis Hieronis laudibus, sententias pro more Poeta subnectit; et eas paucis adeò conclusas verbis, sed tum omnium, tum præcipuè Principum moribus instituendis optimè accommodatas. Videte vero, qua arte à victoriis enumerandis ad virtutes commendandas deferatur. Pauciora se dixisse ait quam aut sui ipsius studium, aut magna patroni sui exigunt merita; brevitatem se et summa sequi rerum fastigia, ne in dicendo prolixitas satietatem ferat, et invidia ex laudibus accrescat amplioribus.

Ἄλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλὰ νύ-
μα δικάϊω πηδαλίῳ στρατὸν, ἄ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

165

Tu autem macte virtutibus, Hiero; nec à bona fama consequenda dimoveare, comes licet assidua fortunæ eminenti adhæreat invidia. Hæc sententia de contemnenda, imò, subeunda et excipienda invidia tanta est; ut illam præcipuè et κατ' ἐξοχὴν Pindaricam appellet Epigramma inter Græcorum Poetarum fragmenta adhuc superstes;

Ὁ φθόνος οἰκτιρῶν, κατὰ Πίνδαρον, ἐς τὴν ἀμείνων
Ὁ βασκαίνόμενος λαμπρὸν ἔχουσι βίον.*

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ε.

Ἴτι καὶ φλαυρὸν παραιθύ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. Πολλῶν ταμίης
Ἔσσι πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.

170

Memineris etiam, Hiero, te supra alios homines adeo evectum esse dignitate, ut omnes in Te faciliè oculos conjiciant; omnes in Te tantæ dignitatis sociam requirant virtutem: nec te lateat Principum vitiis obscuritatem nunquam, nunquam prætendi posse excusationem.

ΕΥΑΝΘΕΙ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Ἐπερ τι φιλεῖς ἀκοᾶν ἀδεῖαν ἄ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις.

175

* In Antholog.

Ἐξίει

Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
 Ἴσιον ἀνεμόεν.
 Μὴ δολωθῆς, ὦ Φίλε, εὐραπέλοις
 Κέρδεσσ'. —

Ὅργη hīc in sensu minimē vulgari usurpatur : sic enim statuit Aristoteles ; Ἔγω δὴ ἡ ὄργη, ὅρεξις μετὰ λύπης τιμωρίας φαινομένης, ἀλλ' φαινομένην ὀλιγωρίας τῆς εἰς αὐτὸν, ἢ εἰς αὐτὴ τὰ μὴ παρορμητικῶς.^h In bono autem sensu et hīc et alibi apud Pindarum sumitur ; ut

ὅσον ὄργαν
 Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
 Ἔσχεν.ⁱ

sæpe pro moribus quibus quisque præditus sit, ut in Ajace Sophocleo ;

Κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφορῆς ἐμοί,
 Ὅργην δ' ὁμοῖος.^k

His versiculis, quod in Hierone reprehendendum erat, leniter sanè attingit Poeta. Nactus est enim patronum paulò ad rem attentiores, immò, uti Diodorus ait, pecuniæ avidissimum ;^l ipse, ut Poetarum mos est, expendendæ potius pecuniæ quam conservandæ studiosus : quid enim de divitiis senserit, alibi ostendit ;

Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλεῖ-
 τον καλακρύψας ἔχειν.^m

— ὍΠΙΣΘΟΜΒΡΟΤΟΝ αὐ-
 χημα δόξας

180

Ε Π Ω Δ Ο Σ Ε.

Ἵον ἀποικοιμένων ἀν-
 δρῶν διάλειαν μανύει,
 Καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς.
 Οὐ φθίνει Κροίσε φιλόφρων ἀρετῇ.
 Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῶ καυ-
 τήρα, νηλέα νόον,

185

^h Rhetor. lib. 2. cap. 2.
 Hist. lib. 11. pag. 276.

ⁱ Isthm. 2. 52.

^m Nem. 1. 5. 44.

^k 5. 1172.

^l Ἡ γὰρ [Ἱέρων] καὶ φιλάργυρος.

Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέρχει πάντα Φοῖβος·

Οὐδ' ἐμὴν Φόρμιγγες ὑπω-

ρόφιοι κοινωνίαν

Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.

190

Hortatur etiam Patronum ut famæ suæ et nominis æternitati consulat :

neque enim,

Si chartæ fileant, quod benè feceris

Mercedem tuleris ;

Musa verò mentiri nescia, et fideles Historicorum sermones tantum laudis defunctorum hominum memoriæ tribuunt, quantum quisque vivus promeruerit ; ad quæ probanda opposita et quasi ex adverso collata Cræsi atque Phalaridis exempla proponuntur.

Ἐτ' δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων·

Ἐν δ' ἀκύνει, δευτέρα μοῖ-

ρ'. Ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ

Ὅς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλῃ,

Στέφανον ὑψίστην δέδεκται.

195

Postremò, et Coronidis loco docet quid fastigium sit, et apex humanæ felicitatis ; ut ad amplectendam eam Hieronis animum accendat. Primas tenent partes solida illa rerum benè gestarum præmia ; honores, opes, et imperia quæ in præstantissimos quosque cives derivantur : secundum, nec contemnendum tamen, gradum fama sibi vindicat ; et nomen, cum memoria hominum, tum Scriptorum libris æternitati commissum. Quod si cui utrisque simul frui contigerit ; næ, ille pulcherrimam capiti suo coronam imposuit, mercedem virtutis suæ amplissimam consecutus.

Et hæc quidem, Academici, in hoc solenni munere obeundo in nobilissimum Thebani Vatis Ἰωνίου conteximus. Qualis Ille, quantusque sit, vobis licet vel ex his laboribus meis iudicium facere. Habetis Poetam effusissimi ingenii, mentis ardentissimæ, et ad sublimia maximè aspirantis ; quæ omnia tamen eo modo castigantur iudicio atque temperantur, ut non ita sæpe ultra modum profiliant : Habetis Poetam extra se qui-

quidem sæpe, furore quodam Pythico, non extra materiem raptum; connexionis, sed et latentis et artificiosæ, studiosum; in quo nihil temerè congestum, aut male cohærens occurrit; sed pulcherrima series rerum inter se connexarum, et quæ venustatem non exiguam ex justa ducit collocatione: Habetis Poetam Religioni unicè inservientem; nullis verborum lenociniis hominum animos ad vitia deflectentem; nec adeò Patronis suis obsequio devinctum, ut non quid et ipsis faciendum, ipsis sit fugiendum palam eloquatur. Quæ quidem in suo genere præstantissima sunt, ipse exposui; neque enim ad omnia recensenda aut tempus sufficit, aut latera nostra, aut vestra, credo, patientia. Id autem mihi de Pindari virtutibus pronunciandum est, quod de Therone suo Pindarus prædicavit,

Ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφειλεν,
 ——— τίς αἶν φράσαι δύναίη; ^a

^a Olymp. 2. ad finem.

F I N I S.

